

Gazeta Grudziądzka

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

W Imię Boże! Za Wiarę i Ojczyznę!

Na wtorek, 14-go czerwca 1932 r.

Gen. Sikorski o sile zbrojnej Francji i Polski.

„Kurjer Warszawski“ zamieścił artykuł gen. Sikorskiego, poświęcony sprawie sojuszu Polski i Francji, w którym polemizuje z radykałami francuskimi, twierdzącymi, że sojusz z Polską naraża Francję na poważne trudności. — Wybitny ten generał i znawca spraw wojskowych wyraża się o armjach francuskiej i polskiej w następujący sposób:

„Francja dysponuje wprawdzie do tej pory największą potęgą wojenną na kontynencie europejskim. Oskarżenie jednak Republiki francuskiej o agresywne zamiary, którym służyć ma rzekomo jej armja lądowa, oraz flota morska i powietrzna, jest absurdem. W tego rodzaju możliwości nie wierzą w gruncie rzeczy i najwięksi wrogowie narodu francuskiego, znając jego obecne nastroje oraz tak mu właściwe poczucie rzeczywistości, które jest krańcowo przeciwne wszelkim wojnom zaborezym.

Stosuje się to w równej mierze i do Polski, która pomimo rachuby jej wrogów, stawiających na osłabienie polskiej armji, dysponuje wciąż jeszcze najlepiej zorganizowaną siłą w tej części Europy. Polska odrodzona nie żywi i żywić nie może żadnych zamiarów aneksjonistycznych. Polski imperjalizm polityczny, czy ekonomiczny nie istnieje wcale. W gruncie rzeczy nawet podkład ruchu narodowego jest u nas patriotyczny, a nie nacjonalistyczny. Głębokie natomiast poczucie patriotyzmu narodu polskiego znajduje swe uzasadnienie nie tylko w charakterze ale i w jego historii. Charakter polski bowiem jest pozbawiony wszelkiego poczucia ślepej i zawziętej do drugich nienawiści. Rozdarci natomiast w ciągu I i pół wieku na trzy odrębne i w niewoli pogrążone części, starać się musimy usilnie, po odzyskaniu wolności, o jedność duchową narodu i jego wyraźne oblicze. Naród polski jednak nie ma nic wspólnego z duchem egoistycznej wyłączności i brutalnej zaboboczości, w których celują niektórzy z jego sąsiadów“

Niemiecki budżet wojskowy

Znany wojskowy publicysta francuski Lucien Souchon podaje w „Figaro“ ciekawe wiadomości, dotyczące budżetów wojskowych poszczególnych państw.

Stwierdza on, że Polska dla utrzymania armji swojej, złożonej z 250.000 żołnierzy wydaje połowę tego, co wydają Niemcy na utrzymanie swego wojska, liczącego 100.000 żołnierzy. W pełni gorączki zbrojeń — w 1913 r. jeden żołnierz niemiecki kosztował rocznie 2 562 marki a w 1931 r. — kosztu-

Pięć zmarłych ofiar krwawych zajęć w Łapanowie.

Z pośród kilkunastu rannych uczestników krwawych zajęć w Łapanowie, zmarło dotychczas pięć osób.

Pozatem w szpitalu św. Łazarza w Krakowie znajduje się jeszcze dziewięciu ciężko rannych.

Szczegółowe sprawozdanie z przebiegu zajęć w Łapanowie, nadesłane przez posłów Stron Ludowego dra Kiernika i Madejczyka, podajemy na drugiej stronie dzisiejszej gazety.

Zniesienie wielkich pensyj.

Żądania Stronnictwa Ludowego nareszcie wzięto pod uwagę.

Rada Min. przyjęła projekty rozporządzeń p. Prezydenta Rzplitej o ograniczeniu nadmiernych wynagrodzeń w przedsiębiorstwach; o zniesieniu urzędu emigracyjnego i przekazaniu zakresu działalności w sprawach emigracyjnych panu min. spraw zagranicznych; o unormowaniu własności władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych; o przedsię-

biorstwie „Polski Monopol Solny“ oraz o ulgach przy spłacie należności byłych rosyjskich państwowych banków ziemskiego, włościańskiego i szlacheckiego. Wreszcie Rada Ministrów poza załatwieniem szeregu spraw bieżących powzięła uchwałę o zaliczeniu gminy Siemianowice w powiecie katowickim do rzędu miast i zatwierdziła fundację pomocy naukowej Walerjana Kwileckiego.

Brutalne pobicie dziennikarza francuskiego przez hitlerowców gdańskich

W ubiegły piątek, w sali stoczni gdańskiej hitlerowcy na zebraniu swem pobili dziennikarza francuskiego Aignera, redaktora

tygodnika francuskiego „Miroir du Monde“, który uzyskał pozwolenie od hitlerowców na wzięcie udziału w tem zebraniu i dokona-

nie zdjęć fotograficznych. W chwili, gdy dokonywał zdjęć, napadło na niego 10 osób, które pobiły go krzesłami i kijami. Odnosił on rany w głowę, ma złamany nos, jak również odniósł obrażenia na całym ciele. Przewieziony do szpitala, przebywał tam przez cały tydzień i dopiero onegdaj wyszedł na miasto, aby dokonać ankiety dziennikarskiej, dla której przybył specjalnie do Gdańska.

Jest rzeczą charakterystyczną, że na drugi dzień nazwiska uczestników bójki podczas zebrania hitlerowców były opublikowane, natomiast samo pobicie dziennikarza francuskiego przez hitlerowców, władze gdańskie przemilczały.

Narady w Belwederze.

Posel Rzeczpospolitej Polskiej w Berlinie Alfred Wysocki, przybył do Warszawy i był przyjęty w Belwederze, gdzie odbył z marsz. Piłsudskim dłuższą konferencję.

Przyjazd do Warszawy posła Wysockiego, związany jest z sytuacją, jaka wytworzyła się ostatnio w Niemczech.

Lotnik Hausner przepadł bez wieści.

O polskim lotniku Hausnerze, który przedsięwziął lot transatlantycki z Ameryki do Europy, a ściślej mówiąc do Polski, dotychczas nic nie wiadomo.

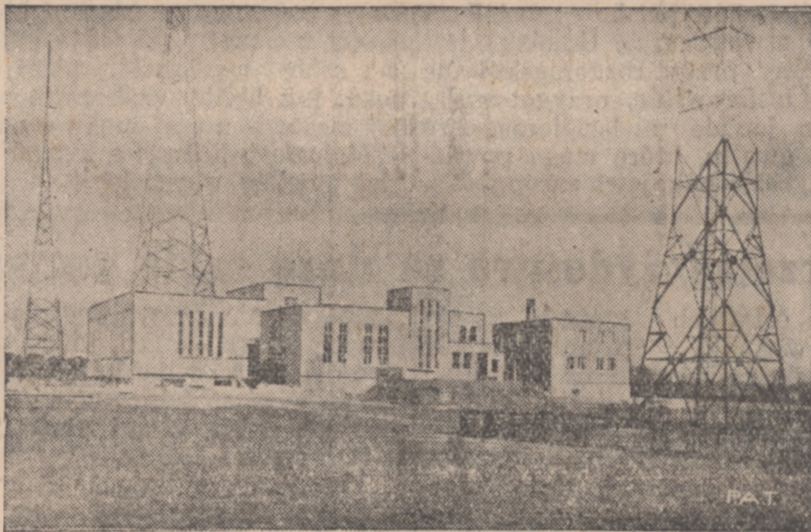
Nie ulega przeto wątpliwości, że padł on ofiarą burzy pochłonięty przez ocean.

Znowu pogłoski o wrzeniu w Jugosławji

Znów nadeszły pogłoski o naprężonej sytuacji wewnętrznej w Jugosławji.

Wrzenie rewolucyjne ma ogarnąć coraz to silniej masy chłopskie; istotnie położenie gospodarcze tych mas jest katastrofalne. System „pół-dyktatorski“ tak samo chylił się ku upadkowi, jak i poprzedni system „całkowicie dyktatorski“ gen. Žiwkowicza.

Tak brzmią te pogłoski.

RADJOSTACJA LIGI NARODÓW.

Przed kilku dniami uruchomiona została w Genewie radjostacja Ligi Narodów, wyposażona w najbardziej nowoczesne urządzenia. Na zdjęciu naszym widzimy potężne maszyny i anteny tej radjostacji.

je 4.978 marek. Utrzymanie jednego marynarza niemieckiego kosztowało w 1913 r. 7.301 mk., a w 1931 r. — 12.791 mk.

Jeżeli nawet uwzględnić, że utrzymanie armji zawodowej, jaką jest armja niemiecka obecnie, kosztuje zawsze więcej, aniżeli utrzymanie armji tworzonej w drodze powszechnej rekrutacji — to i wówczas stwierdzić trzeba, iż wedle budżetu niemieckiego jeden żołnierz niemiecki kosztuje obecnie 40.500 franków francuskich rocznie, a jeden żołnierz angielski (Anglja posiada również armję zawodową) — kosztuje 25.700 franków francuskich rocznie. Zawodowy

żołnierz angielski kosztuje więc połowę tego, ile wydaje Rzesza Niemiecka na jednego swego żołnierza zawodowego. Anglja jednak utrzymuje potężne lotnictwo, artylerję ciężką, czołgi itd. — wszystko to jest bardzo kosztowne, a Niemcom utrzymywać, ani posiadać tych gatunków broni nie wolno. Mimo to, budżet wojskowy angielski jest stosunkowo o połowę mniejszy, aniżeli budżet wojskowy niemiecki.

Sprawa strzelnic wojskowych w Niemczech jest szczególnie ciekawa. Gdyby przypuścić, że każda kompanja, każdy szwadron i każda baterja posiadają własną strzelni-

cę — co byłoby niezwykle wręcz zbyt — to armja niemiecka powinna posiadać 536 strzelnic. — Tymczasem w 1930 r. armja niemiecka posiadała aż 880 strzelnic. Jest oczywiście, iż więcej aniżeli połowa tych strzelnic służy nie wojsku niemieckiemu, ale utrzymywanym przez nie organizacjom wojskowym.

Dla Konferencji Rozbrojeniowej, zasiadającej w Genewie, nie będzie chyba bez znaczenia fakt, że Francja wydaje ogółem na cele wojskowe 11.034 milj. fr., Polska 2.959 milj. fr., a rzekomo rozbrojone i biedne Niemcy — 9.660 milj. franków.

Krwawe zajścia w Łapanowie.

Komunikat posłów ludowych.

Od naszych posłów ludowych dra Władysława Kiernika, Jana Madejczyka i b. posła Stanisława Szczepańskiego, otrzymujemy nast. opis krwawych wypadków w Łapanowie pow. Bochnia, który jest całkiem sprzeczny z komunikatami Pol. Agencji Telegraficznej.

Przebieg zajść był następujący: Zgodnie z urzędzonym w całej Polsce obchodem „Święta Ludowego“ komitet, zawiązany dla Łapanowa i okolicy, uzyskał zezwolenie starostwa w Bochni na udzielenie takiego obchodu w dniu 15 maja br.

Ze względu na równoczesne obchody w innych miejscowościach powiatu Bocheńskiego i sąsiednich, komitet postanowił przłożyć obchód na dzień 5 czerwca, wnosząc stosowne podanie do władz. Starosta Freindl na dwa dni przed terminem uroczystości, zakazał obchodu z powodu wybuchu szkarlatyny i podejrzenia dyfterji w rejonie łapanowskim.

W rzeczywistości żadna z tych epidemij nie miała miejsca, co zostało stwierdzone przez lekarza powiatowego i co wynika z faktu, że szkoła, w której miano stwierdzić tę chorobę nie została zamknięta, oraz, że jarmark na dzień 6-go czerwca nie został zakazany. Ludność była więc przekonana, że zakaz zostanie cofnięty. Komitet, licząc się z zakazem, zwrócił się do starostwa w Myślenicach o zezwolenie na obchód w pobliskiej gminie powiatu Myślenickiego. Zrezyzyce, na co starostwo to telefonicznie zezwoliło, jednakże dnia 4 czerwca zezwolenie cofnęło. Ponieważ, jak się okazało, w obchodzie pragnęła wziąć udział ludność nie tylko z pow. Bocheńskiego, ale także z sąsiednich stron pow. Limanowskiego i Myślenickiego, przeto wiadomość o zakazie nie dotarła wszędzie i tak z tego powodu, jak ze względu na nabożeństwo, ludzie podążyli do Łapanowa.

Ściągnięta już od soboty w liczbie kilkudziesięciu policja obsadziła drogi na kilka klm. dokoła Łapanowa, aby uniemożliwić ludności przejazd. W okolicy Trzciany rozpedzono ludność, zaś na terenie gminy Wolica, dwa klm. od Łapanowa doszło do starcia, przy czem policja zrobiła użytek z broni palnej. Raniono około 20 osób, z których dwie zmarły na miejscu, a jedna podczas transportowania cięższych rannych przez przybyłe z Krakowa pogotowie ratunkowe.

Tuż po zajściach, które miały miejsce około godz. 9 rano, nadje-

chali posłowie dr. Kiernik, Madejczyk i b. poseł Szczepański i zastali około 8 do 10 tys. ludności zgromadzonej na placach i ulicach Łapanowa, wzburzonej i rozgoryczonej wypadkami. Posłowie udali się na posterunek policji, gdzie znajdował się komisarz starostwa, celem poinformowania się o zajściach, a po telefonicznej rozmowie z województwem skierowali tłumy na rynek, gdzie do zebranych wygłosił dr. Kiernik uspakajające przemówienie i oddając hołd niewinnym ofiarom, wezwał zebranych do zachowania powagi i rozejścia się. Ludność zastosowała się do wzwania i wśród pieśni „Serdeczna Matko“ oraz „Jeszcze Polska nie zginęła“ opuściła miasteczko bez jakiegokolwiek zakłócenia porządku.

W ten sposób przedstawiają przebieg wypadków posłowie Stronnictwa Ludowego, którzy byli na miejscu i których oskarżenia nie przytaczamy zresztą w całości, ze zrozumiałych powodów. Winni tych krwawych zajść muszą być wobec opinii publicznej ujawnieni, przyczem wyjaśniona być musi przedewszystkiem rola, jaką odegrali w wypadkach łapanowskich członkowie Strzelca, którzy według relacji posłów bynajmniej nie byli bierni.

Stwierdzono, że dr. Ziemia, który wymyślił ową nieszczęsną epidemję, nie chciał iść opatrywać

chorych i ofiary zostały bez opieki aż do przybycia Pogotowia ratunkowego z Krakowa. Miejscowy aptekarz p. Krzyżanowski obmywał rany wodą utlenioną i jodyną.

Posel dr. Kiernik wyrażał rodzinnom poległych i rannym współczucie serdeczne. Zebrani opowiadali ze wzruszeniem o zaszkadzających wypadkach, a jakie z wszystkich stron zgodnie przedstawiano. Widok pobojuwiska był wstrząsający. Lamentowano nad poległymi i nad rannymi. Najbardziej lamentowała młodzieńca żona 23-letniego poległego Przeciszewskiego, od kilku zaledwie miesięcy zamężna. Wiele osób zgłosiło się do posłów z prośbą o zapisanie ich na świadków zajść. Posel Madejczyk poczynił odpowiednie notatki, ponotował nazwiska i naszkicował ten smutny i nieszczęsny obraz.

Wiadomości o zdarzeniach w Łapanowie, nadeszły około południa do Krakowa, Bochni i t. d., wywarły wszędzie olbrzymie wrażenie.

Ludność spodziewa się od władz wyższych zadośćuczynienia, oraz surowego ukarania winnych wypadków w Łapanowie. Miejmy nadzieję, że się to stanie, a podobne zakazy i „szkarlatyna“ się nie powtórzą nigdzie i nigdy więcej nie poleje się niewinna krew chłopska. Lud chce tylko obradować nad swą i Ojczyzny dolą.

*

Do szpitala św. Łazarza w Kra-

kwie przewieziono ciężko rannych: Piotr Bugajski, postrzał kości biodrowej, stan b. ciężki, Jan Włodarczyk, Franciszek Zemla, Alojzy Karcz, Józef Karcz, Tomasz Smaga, Jan Żak, Stanisław Krawczyk, Piotr Foszczyński i Nikodem Kdaj, pozatem 3 policjantów, z których jeden został ze szpitala już wypuszczony. Żaden z policjantów niema ran postrzałowych, wbrew twierdzeniu, że ludność strzelała do policji. Jeden z dwóch pozostałych policjantów został kopnięty przez konia, zaś drugi, prawdopodobnie rana zadana w zamieszaniu przez innego. Zmarli: Przeciszewski z Lubomierza, Toboła (kom. Strzelca?) ze Zbydniowa i Ziółkowski.

W związku z zajściami, do sądu grodzkiego w Bochni odstawił 20 chłopów. Chce się z nich zrobić sprawców krwawych zajść.

NOWY PREZYDENT PANAMY.

Adwokat Harmodio Arais, który w roku ub. doprowadził do zwycięskiej rewolucji, został obecnie wybrany prezydentem.

Propozycja przeniesienia Ligi Narodów do Gdańska.

Jedna z gazet francuskich, wychodząca w Marsylii, zamieszcza artykuł znanego publicysty paryskiego, ludowca Naupau na temat stosunków polsko-gdańskich. Autor stwierdza, że Gdańsk jest zagrożony przez rozgorączkowane bandy hitlerowskie, przygotowujące tam jawnie niebezpieczeństwo aktów gwałtu, które mogą poważnie zagrozić pokojowi europejskie-

Jako najpraktyczniejszy sposób zapobieżenia gwałtom prusko-gdańskim, autor proponuje zupełnie poważnie przesiedlenie w możliwie najszybszym czasie Ligi Narodów z Genewy do Gdańska. Można sobie wyobrazić, pisze Naupau, jak byliby zaskoczeni wszyscy mężowie z pod znaku swastyki i „stalowego hełmu“ a z nimi również żywieli warcholskie.

Bezczelne żydostwo za dużo sobie pozwala

W ostatnich czasach mnożą się wypadki rzucania obelg w prasie żydowskiej na Kościół i duchowieństwo katolickie. Wyraźnie prowokuje się społeczeństwo katolickie. Ostatnio np. warszawskie pismo żargonowe „Naje Folkscajtung“ (z 22 maja) z okazji wydania encykliki „Caritate Christi“ tak pisze:

„Papież wydał do swego motłochu długie gadanie, które nazywa-

się po łacinie „encyklika“, prosto powiedział — list, który powinien obiecać cały świat katolicki i podać do wiadomości, co myśli o cierpieniach ludzkości jej władca“ itd. w tym tonie i fornii.

Uważamy, że ludność żydowska w dobrze zrozumianym swym interesie powinna unikać drażnienia ludności katolickiej i obrażania jej uczuć. Zwłaszcza w czasach kryzysu.

Skandal z likwidacją Kom. Floty Narodowej

Głośną była swego czasu sprawa likwidacji Komitetu Floty Narodowej. Likwidację Komitetu i akcji zbierania składek na flotę polską uchwalili posłusznie, większość sanacyjna Sejmu. Zaczęto więc likwidować tę instytucję społeczną na sposób sanacyjno-patentowany.

Wyznaczono więc z pośród rozmaitych dygnitarzy sanacyjnych szereg komisarzy likwidatorów, rzecz naturalna z wysokimi gażami, dyjetami i funduszami reprezentacyjnymi. Rzecz prosta na wydatki czerpane są fundusze ze

składek publicznych zbieranych przez Komitet Floty Narodowej.

Jak podaje P. A. K. (Polska Agencja Katol.) wśród tych likwidatorów znajdują się pp. wice-minister Koźuchowski, naczelnik wydziału Juszkiewicz oraz referenci ministerjalni Niedźwiałowski i Sawa.

Jeżeli P. A. K. się nie myli, — to takie „dysponowanie“ funduszami publicznymi niesposób nazwać inaczej, niż jawnym skandalem. Społeczeństwo dawało pieniądze na budowę floty, a nie na dodatkowe pensje dla wyższych urzędników ministerjalnych.

Deklaracja rządu francuskiego.

W czasie pierwszego posiedzenia nowowybranego parlamentu francuskiego, prezes ministrów Herriot odczytał deklarację, w której zobowiązał program prac rządu.

W chwili, kiedy Herriot wstępował na trybunę, celem odczytania deklaracji rządowej, komuniści krzykali: „Uwolnić z więzień posłów komunistycznych!“ Po przywróceniu spokoju, Herriot w dalszym ciągu odczytywał deklarację. Po pierwszych zdaniach, odnoszących się do tendencji pokojowych, zrywają się oklaski na lewicy i centrum. Socjaliści i radykali oklaskują gorąco zapowiedź energicznych kroków, celem zwalczania trudności gospodarczych. Konieczność współpracy międzynarodowej wywołała w całym parlamencie żywe brawa. Kwestję ubezpieczeń społecznych oraz ustęp poświęcony robotnikom i kombatanom, oklaskiwane są na ławach lewicy.

Po zakończeniu odczytywania deklaracji zerwała się na sali burza oklasków. Wezwanie do udzielenia zaufania nowemu rządowi oklaskiwali socjaliści, radykali społeczni oraz centrum.

Bilans handlu zagran.

Bilans handlu zagran. Rzplitej Polskiej i W. M. Gdańska w maju 1932 r., według tymczasowych obliczeń Głównego Urzędu Statystycznego wykazuje w wywozie 976.932 tonny, wartości 78.062.000 zł., w przywozie zaś 123.335 tonny, wartości 73.222.000 zł., wobec czego salści 13.222.000 zł., wobec czego przewyżka wartości wywozu nad przywozem wynosi 4.835.000 zł.

NOWY PREMIER RUMUŃSKI.

Vaida Wojwod, któremu król rumuński powierzył misję utworzenia nowego gabinetu.

Agent nr. 7000.

Szpieg, sabotażysta, podpalacz.

Z przeszłości dzisiejszego Kanclerza Rzeszy.

We wrześniu 1914 roku zostało w N. Jorku przy Wall Street nr. 60 otwarte „Biuro śledcze“ tuż obok — czysty przypadek — urzędu informacji wojskowych, którym kierował w owym momencie niemiecki attache wojskowy kpt. von Papen. Dyrektor nowego biura był człowiekiem wysokiego wzrostu, brutalnym wobec swoich podwładnych, ale oblesnie uprzejmym wobec ludzi obcych. Był to podkomendny kapitan von Papen, dr. v. Igel. Kpt. v. Papen nigdy nie zachodził do biura, lecz porozumiewał się ze swoim podwładnym przy pomocy prywatnego telefonu i znany był urzędnikom jedynie jako „agent 7000“.

A jednak, to właśnie biuro było centralą, skąd wychodziły pod kierownictwem i nieustanną kontrolą agenta nr. 7000 niezliczone akcje propagandy niemieckiej, począwszy od września 1914 aż do odwołania tego agenta do Berlina dnia 29 grudnia 1915 roku. Przypomnijmy kilka afer, zorganizowanych i kierowanych przez attache niemieckiego w tym okresie.

A więc przedewszystkiem organizacja propagandy za pośrednictwem prasy, szczególnie zaś przez depesze korespondentów amerykańskich z frontu niemieckiego.

FABRYKA BOMB NA POKŁADZIE STATKU.

W tym smym czasie, kiedy organizuje się, a następnie działa z niezwykłą regularnością, cały aparat tej propagandy, v. Papen przygotowuje akcje bardziej bezpośrednie. Na pokładzie niemieckiego okrętu „Friedrich der Grosse“ attache niemiecki przy pomocy Wolffa, v. Igla i chemika Waltera Scheele instaluje prawdziwą fabrykę bomb. Bomby te, które zewnętrznie nie różniły się niczym od brył węgla, mają być załadowane przy pomocy szpiegów, przebranych za robotników portowych, na okręty państw sprzymierzonych. Są one zbudowane w ten sposób, że powinny wybuchnąć w cztery dni po opuszczeniu przez okręt Nowego Jorku. W zimie 1915 roku 300 do 400 tych bomb spowodowało pożary na pokładach 35 okrętów.

ZAMACHY NA MOSTY I FABRYKI.

Od grudnia 1914 roku do marca r. 1915 ten sam kapitan v. Papen przy pomocy, tym razem bankiera Alberta Kaltschmidta z Detroit, przygotowuje 5 zamachów na mosty i fabryki w Kanadzie. Cztery nie udały się. V. Papen zdołał jednak przy pomocy niemieckiego konsula generalnego w Chicago, barona Kurta v. Reisswita, wysadzić w powietrze międzynarodowy most Wielkiej Trunk Railway. Zachęcony tem, usiłuje natychmiast wysadzić w powietrze w Detroit wielką fabrykę szrapneli dla armii sprzymierzonych. Impreza ta spaliła się jednak na pańcowe skutkiem zdrady.

Od sierpnia 1914 roku v. Papen fabrykuje na wielką skalę fałszywe paszporty. Dzięki dobrej organizacji

zdołał on w ten sposób wyprawić dużą ilość rezerwistów niemieckich, pragnących wstąpić do armji niemieckiej, oraz wielu Niemców chcących wyjechać „dla studjów“ do krajów sprzymierzonych.

Po zatopieniu „Luzytanji“ v. Papen był tym, który po pierwszej chwili zdumienia i oburzenia opinji amerykańskiej, oświadczył w całej prasie, że okręt angielski był uzbrojony. On to odkrył natychmiast czterech świadków Stahla, Litscha, Brücknera i Józefinę Weir, którzy widzieli „cztery wielkie armaty z miedzi polerowanej i błyszczącej“ na pokładzie statku, przed jego odjazdem. Jednakże dwóch z tych świadków zniknęło bez śladu zaraz po pierwszym przesłuchaniu. Inni, przesłuchiwani ponownie, nie mogli dojść do zgody co do umieszczenia tych armat oraz co do pomostu, na którym je mieli widzieć. Na przekór tym sprzecznościom, attache wojskowy udziela wywiadów i przysięga, że armaty znajdowały się na okręcie, zapewnia że torpedowiec niemiecki odpowiedział jedynie na kanonadę angielską i zapowiada niezwalczone dowody — które nie przychodzą.

REWOLUCJA BAWELNIANA.

Później jest wielka afery bawelniana, dobrze zorganizowana przez niemieckich agentów-prówokatorów pod rozkazami ich tajemniczego szefa, która prowokuje prawie że rewolucję pomiędzy plantatorami bawełny w Ameryce Południowej, aż do czasu, kiedy Anglja zapowiedziała, że zaaresztuje wszystkie okręty przyjaźielskie czy nieprzyjaźielskie, które będą przewozić

PIERWSZY POLSKI SAMOŁOT PASAŻERSKI W RYDZE

Przed kilku dniami przybył do Rygi pierwszy polski samolot pasażerski, który rozpoczął regularną służbę lotniczą na linii Warszawa—Ryga. Na zdjęciu widzimy samolot polski oraz osobistości przybyłe na lotnisko.

JERZY SZABLICA.

„Miasto zbrodni“

REPORTAŻ POWIEŚCIOWY

Jadłodajnia Piotra Spolletiego napozór niczym nie różniła się od szeregu innych tego rodzaju instytucyj w dzielnicy południowej. Wprost z ulicy wchodziło się do sali, w której mogło się pomieścić przy dużych stołach, nakrytych poplamionymi obrusami, kilkadziesiąt osób. Z czterech drzwi jedne prowadziły do kuchni, drugie do dwóch pokojów, położonych w głębi lokalu. Tam siadywali uprzywilejowani goście pana Spolletiego. Po dejrzewano, że piją oni nietylko wolę lodowa i inne równie niewin-

ne napoje; jednakże nikt jeszcze nie przyłapał sprytnego Włocha na wyszynku alkoholu, być może tylko dlatego, że żył on w niezwykle dobrych stosunkach z policją.

Jadłodajnia „Beznosego“ — tak bowiem powszechnie zwano jej właściciela — nigdy prawie nie była pustą. Spolletti był kiedyś bokserem, lecz gdy jego nogi straciły dawną sprężystość, a ramiona pewność uderzenia, gdy masywna szczeka już zbyt łatwo wypadła z zawiasów mięśni, a wielokrotnie złamany nos splaszczyl się tak, iż stał się odrażającą karykaturą tego narządu — Spolletti przypomniał sobie, że rozpoczynał swoją karierę życiową w pięknym Neapolu jako kucharz i okazał wysokie uzdolnienie w tym szanownym zawodzie.

Dyktatura wojskowa w Niemczech.

Rozwiązanie niemieckiego Reichstagu i utworzenie gabinetu v. Papena, oznacza poprostu wprowadzenie dyktatury wojskowej w Niemczech, gotujących się wszystkimi środkami do odwetowej wojny o rewizję granic.

Decyzja Hindenburga, powierzenia urzędu kanclerskiego przedstawicielowi pruskich junkrów i wieloletniemu działaczowi wojskowego oddziału wywiadowczego spotkała się ze stanowczą opozycją przedewszystkiem ze strony katolickiego centrum, do którego właśnie von Papen należał. Prezes tego stronnictwa, prałat Kaas, napisał do swego dawnego kolegi partyjnego list otwarty, w którym wyraźnie potępił fakt przyjęcia przez von Papena funkcji kanclerza Rzeszy, tudzież jego program i metody działania.

Organ chrześcijańskich związków zawodowych, „Der Deutsche“,

podaje, że pomiędzy najbliższym współpracownikiem obecnego kanclerza, min. Reichswehry generałem Schleicherem a Hitlerem, istnieje jaknajdokładniejsze porozumienie, obejmujące cały szereg punktów wspólnego działania.

Po objęciu urzędu kanclerskiego wygłosił von Papen swój program, w którym wyraźnie określił swoje cele i swoje metody pracy. Z przemowy tej wynika, że rząd v. Papena będzie miał wybitnie charakter rządu reakcji społecznej.

W zakresie ubezpieczeń społecznych zapowiada von Papen przerwanie błędnego koła, które polega na tem, że ubezpieczenia społeczne tak silnie obciążają produkcję, że sprowadzają jej bankructwa, a w konsekwencji nietylko nie dają robotnikom należytego zabezpieczenia, ale pozbawiają go możliwości otrzymania pracy, potrzebnej dla kawałka chleba.

bawełnę gdziekolwiek bądź indziej, niż do portów państw sprzymierzonych.

Jak dotychczas, chociaż nikt w Waszyngtonie nie miał wątpliwości co do osoby właściwego inspiratora tych wszystkich spisków, nie było dowodów. Nazwisko v. Papena wymienia się jedynie w świecie oficjalnym i w prasie. Bomba wybuchła dopiero w sierpniu 1915 r.

Rewelacje dziennika „The World“ rozpoczęte 15 sierpnia, wzbudzają ogólne oburzenie. Reprodukje fotograficzne listów kanclerza Bethmanna Holwega, ambasadora Bernstorfa, a przedewszystkiem świetnego attache wojskowego, odsłaniają plany niemieckie

co do kontroli prasy amerykańskiej, założenia specjalnej służby informacyjnej dla informowania z korzyścią dla Niemiec, subwencjonowania pisarzy, mówców, filmów, dla gloryfikacji i obrony sprawy niemieckiej. List kpt. v. Papen do ambasadora Bernstorfa zdradził, że na rzecz propagandy złożono sumę 2 milj. dolarów tygodniowo. Z korespondencji agenta finansowego dr. Alberta wynikało, że dwaj przywódcy strajków fabrycznych, Marlow i Mac Lane, byli na żoździe v. Papena. Inne dokumenty zdradzają szereg innych spisków przeciwko farbykom i transportom. Jeden z raportów v. Papena ustala wydatek 50.000 dolarów na opanowanie fabryki aeroplanów Wrighta. Pewien kontrakt i dwa listy zdradzają plan Deutsche Banku z Berlina, uchwycenie kontroli nad fabrykami amunicji, pracującymi dla Rosji i Anglii.

Wreszcie zdołano przychwycić korespondencję Dumba v. Papen w bagażach dziennikarza Archibalda, dowodzącą zorganizowania szerokiego spisku, w celu wywołania strajków w fabrykach amunicji, aby „zatrzymać na przeciąg szeregu miesięcy, jeśli nie ostatecznie, pracę przemysłu amerykańskiego dla państw sprzymierzonych.“

ODWOŁANIE I WYJAZD.

Tym razem było tego wszystkiego za dużo. Afera „Arabica“, odkrycie działalności szpiegowskiej w Meksyku, zajęcie papierów v. Igla, gdzie v. Papen skwalifikował Amerykan, jako „idjotycznych Jankesów“. Wreszcie poufny raport prezidenta Stanów Zjednoczonych, skradziony przez attache niemieckiego, przewazyły szalę. Cała opinja amerykańska domaga się jednogłośnie natychmiastowego odwołania kpt. v. Papen.

Dnia 29 grudnia 1915 r. niemiecki attache wojskowy opuszcza Stany Zjednoczone.

Takim jest człowiek, który kieruje dzisiaj losami Niemiec.

W piętnastu latach walk narinęgu, pomimo niezbyt skromnego trybu życia — zdołał zaoszczędzić sumkę, za którą kupił duży dom i założył jadłodajnię; dzięki dobrej kuchni i niskim cenom, a także z niektórych innych względów, cieszyła się ona dużą popularnością w pewnych sferach.

Dom Spolletiego miał jeszcze inną zaletę, o której jednak wiedziała tylko szczupła garstka wtajemniczonych: tajemne wyjście na drugą poprzeczną ulicę. Tej zalety zawdzięczał Spolletti dosyć częste odwiedziny Al Capone'a, który unikał narad w swojej siedzibie i odbywał je w lokalach, do których mógł wchodzić bez narażania się na większe niebezpieczeństwo. Był do tego stopnia ostrożny,

że nawet z jego zaufanych ludzi tylko kilku znało tajemne przejście; inni wchodzili przez jadłodajnię. Ostrożność swoją posuwał Al Capone tak dalece, że Spolletti dowiadywał się o jego przybyciu zwykle dopiero wtedy, gdy „szef“ już bawił w tym domu.

Tak było i tym razem. Dyskretny, trzykrotny brzek dzwona oderwał kościstego eks-boksera od jego zajęć. Wszedł do ubikacji, położonej obok kuchni, i pościśnięciem niewidocznego zamka otworzył dobrze ukryte drzwi, ujrzał rudowłosego O'Harra, zwanego „rzeźnikiem“, strażującego przed następnymi drzwiami.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

